FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 29. OKTOBER 1981 [1]

Høje Domstol.

I den sag, jeg nu skal behandle, drejer det sig endnu engang om det kendte kvotasystem for stålproduktionen, der blev indført ved beslutning 2794/80 (EFT L 291 af 31. 10. 1980, s. 1).

Kvotasystemet omfatter også selskabet Ferriera Padana, en forholdsvis lille virksomhed, der indkøber råjern for fremstilling af armeringsstål, der henhører under gruppe IV i artikel 2 i beslutning 2794/80. Ferriera Padana fik i en skrivelse af 1. november 1980 meddelelse om, hvilke produktionskvoter, selskabet blev tildelt for fjerde kvartal 1980. Den 10. november 1980 anmodede selskabet i medfør af artikel 4, stk. 4, i beslutning nr. 2794/80 om en forhøjelse af referenceproduktionen, da de havde til hensigt at sætte nye anlæg i drift. I en beslutning af 18. december 1980 blev denne anmodning taget til følge.

Men allerede inden da havde Ferriera Padana anlagt sag ved Domstolen med følgende påstand:

— den individuelle beslutning af 1. november 1980 og den generelle beslutning 2794/80, i det omfang den udgør hjemmelen for den individuelle beslutning, annulleres.

— Sagen hjemvises til Kommissionen, der pålægges at træffe de nødvendige foranstaltninger.

— Det statueres, at Kommissionen gennem passende foranstaltninger skal udrede en rimelig erstatning for den sagsøgeren påførte skade.

Også efter modtagelsen af den nævnte beslutning af 18. december 1980 opretholder sagsøgeren sin påstand, da selskabet principielt er betænkelig ved produktionskvoter for armeringsstål.

Jeg skal i det følgende fremlægge min opfattelse af denne sag, hvorved jeg først vil tage stilling til formalitetsanbringenderne og dernæst behandle spørgsmålet, om Kommissionen har tilsidesat bestemmelser i traktaten.

I — Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

Som allerede nævnt i mit forslag til afgørelse i Rumi-sagen (sag 258/80) bestemmer EKSF-traktatens artikel 58, at før der udstedes en beslutning med hjemmel i denne bestemmelse, skal der indhentes udtalelse fra Det rådgivende Udvalg, og at der inden fastsættelsen af kvoterne skal foretages undersøgelser i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer.

Det sagsøgende selskab tvivler for det første på, at Det rådgivende Udvalg er blevet hørt, da præamblen i beslutning 2794/80 nemlig ikke indeholder nogen udtalelse herom. Selskabet mener for det andet, at der ikke har været foretaget undersøgelser i samarbejde med armeringsstålproducenternes organisation, men kun råstålproducenternes organisation. Til støtte herfor henviser selskabet til de i præamblen indeholdte betragt-

1 — Oversat fra tysk.

ninger om udnyttelsesgraden for virksomheder, der klart ikke omfatter producenter af armeringsstål, da det på grund af uforudseelige faktorer er umuligt i disse virksomheder at opstille sådanne prognoser. Yderligere blev der kun få dage inden den officielle bekendtgørelse af foranstaltningerne foretaget undersøgelser i den i artikel 58, stk. 2, anførte betydning, således at de ikke kan have haft indflydelse på foranstaltningerne, der i virkeligheden allerede på dette tidspunkt var fastsat.

Heroverfor har Kommissionen først og fremmest fremhævet, at Det rådgivende Udvalg faktisk afgav en udtalelse den 16. oktober 1980. Dette må være afgørende, hvorimod den omstændighed, at forholdet ikke omtales i betragtningerne, ikke kan betragtes som tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og således heller ikke udgøre en grund til annullation.

Med hensyn til de undersøgelser, der skal gennemføres ifølge artikel 58, har Kommissionen erklæret, at den ikke kun gennemfører løbende, markedsundersøgelser i henhold til EKSF-traktatens artikel 46 og 48, men at den ligeledes har foretaget yderligere supplerende ad hoc-undersøgelser til brug for kvotasystemet. Derfor har der været afholdt møder ikke blot med stålproducenternes organisationer, men ligeledes med organisationen for de såkaldte »Brescianí«. Således har Kommissionen klart forholdt sig korrekt. For det første kan det nemlig ikke hævdes, at undersøgelserne ikke blev foretaget i rette tid, således som det allerede blev påvist i enkeltheder i forslag til afgørelse i Rumi-sagen. For det andet er det også uden betydning, at sagsøgeren ikke er medlem af den nævnte organisation. Under alle omstændigheder havde selskabet nemlig — som understreget af Kommissionen — haft mulighed for, også som enkeltvirksomhed, at forelægge Kommissionen sin opfattelse; denne mulighed er ikke blevet udnyttet.

Det er således helt klart, at der ikke på grundlag af de af sagsøgeren anførte forhold kan være tale om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter ved udstedelsen af beslutning 2794/80.

II — Tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1

For så vidt angår tilsidesættelsen af materialretlige bestemmelser, henviser det sagsøgende selskab først og fremmest til EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1. Ifølge denne bestemmelse er det en forudsætning for at indføre produktionskvoter, for det første, at der skal være tale om en sådan nedgang i efterspørgslen, at der kan tales om en åbenbar kriseperiode, for det andet, at de i EKSF-traktatens artikel 57 angivne virkemidler ikke er tilstrækkelige. Sagsøgeren er af den opfattelse, at begge disse forudsætninger ikke var opfyldt for armeringsståls vedkommende, og at indførelsen af en kvotaordning således manglede det fornødne retlige grundlag.

1. Angående det første punkt henviser sagsøgeren først og fremmest til en meddelelse fra Kommissionen af juli 1980, hvori der er tale om en ordrenedgang p.g.a. svigtende efterspørgsel i USA. Dette har ifølge sagsøgeren i hvert fald ingen betydning for armeringsstål, for så vidt det amerikanske marked er uden interesse p.g.a. transportomkostningerne. Yderligere lægges der i Kommissionens forslag til Rådet af 6. oktober 1980 vægt på den faldende udnyttelse af råstålkapaciteten. Dette, anfører sagsøgeren, er dog ikke noget bevis for en krise for armeringsstål, da råstål også forarbejdes til andre produkter, og en

forøgelse af armeringsstålproduktionen, som ville blive hindret af kvotaordningen, havde kunnet medvirke til at afhjælpe krisen på råstålmarkedet. Heroverfor har Kommissionen selv anført, at det i stigende grad blev umuligt at overholde leveringsprogrammet for armeringsstål i første halvdel af 1980, hvilket tyder på en stigende produktion p.g.a. forøget efterspørgsel. Endeligt anføres, at det ligeledes passer ind i billedet, at der så sent som i 1977 kun var 50 % af armeringsstålproducenterne, der deltog i leveringsprogrammer, mens deltagelsen på andre områder var på 90 %.

Måske var ingen af de to af sagsøgeren omtalte dokumenter fra Kommissionen — for så vidt angår vanskelighederne for armeringsstål — tilstrækkeligt tydelige, skønt det ikke må glemmes, at dokumentet fra juli 1980 ikke blot omhandlede markedet i USA, men f.eks også det iranske marked, og at der her ligeledes tales om store ændringer og en særlig vanskelig situation inden for byggeriet samt en som følge heraf opstået produktionsnedgang. Det må heller ikke glemmes, at der i Kommissionens forslag til Rådet ikke blot er tale om råstål og vanskelighederne på dette område, men at det ligeledes nævnes, at det i henhold til produktionsprognoserne for de væsentligste forarbejdningssektorer kan forventes, at stålforbruget falder.

Det er imidlertid afgørende, at det i hvert fald under sagens behandling blev klart, at der med rette var tale om en krise ikke blot for råstålmarkedet alene, men også for armeringsstålmarkedet. Det må i øvrigt antages, at krisen ikke mindst kan føres tilbage til det forhold, at det allerede i 1977 kun var 50 % af armeringsstålproducenterne, der deltog i produktionsbegrænsningsprogrammer, altså at man siden da ikke kunne komme videre med kvantitative begrænsninger.

For stålmarkedet som sådan behøver jeg ikke nærmere at gentage, hvad der allerede er blevet fremført. For så vidt angår især markedet for armeringsstål, har man allerede i de første måneder af 1980 kunnet konstatere en svækkelse, navnlig på grund af forholdene i byggesektoren. Siden maj var der således tegn på en virkelig krise med stadig faldende ordreindgang og tilsvarende ringere udnyttelse af produktionsvirksomhederne. Denne udvikling forstærkes af, at produktionen under gruppe IV, som påvist af Kommissionen, i fjerde kvartal 1980 lå næsten 12 % under de fastsatte kvoter, og at sagsøgeren selv — med en årskapacitet på 230 400 tons — i løbet af de første ti måneder i 1980 kun producerede 81 000 tons.

Da der således også er tale om en åbenbar kriseperiode på markedet for armeringsstål — og ikke blot begrænset til nogle virksomheder med monostruktur, som sagsøgeren mener — giver heller ikke andre af sagsøgeren i denne sammenhæng fremførte argumenter anledning til at betvivle, at forudsætningerne i artikel 58, stk. 1, er opfyldt.

I lyset af det netop anførte er der således givet ikke hold i den opfattelse, at det i tilfælde af en krise for råstål ville være meningsløst også at nedsætte efterspørgslen efter forarbejdede produkter, som f.eks. armeringsstål. Det samme gælder *dels* den af sagsøgeren under henvisning til prissituationen fremsatte udtalelse om, at det prisfald for armeringsstål, som Kommissionen i så høj grad havde indrettet sig på, navnlig kan forklares ved den forøgede konkurrence

mellem producenterne, og at faldet i øvrigt — hvis man ser bort fra prisfaldet for råstål — var ganske ubetydeligt i 1980, *dels* sagsøgerens synspunkt, hvorefter en mindsteprisordning ville have været en passende løsning under sådanne markedsforhold. Endelig kan det stå åbent, om prisfaldet for armeringsstål ikke, som anført af Kommissionen, var kraftigere end beregnet af sagsøgeren, da nemlig produktionsomkostningerne for armeringsstål kun for 40 %'s vedkommende bestemmes af udgifterne til råmaterialerne, og om det kan antages, at prisen for færdigproduktet under dårlige konjunkturforhold bestemmer prisen for råmaterialet. Under alle omstændigheder er det i hvert fald klart, at det afgørende for Kommissionen ikke er prisfaldet, men — som bestemt i artikel 58 — hvor meget efterspørgslen er gået ned. Hvad derimod angår sagsøgerens opfattelse af, at mindstepriser havde været en passende løsning i en sådan situation, mener Kommissionen sikkert med føje, at et prisindgreb kun ville have haft virkning, hvis der også havde været foretaget en frivillig produktionsbegrænsning, og at den, da det var for sent at gennemføre produktionsbegrænsning for fjerde kvartal 1980, derfor med rette ikke anså prisforanstaltninger for tilstrækkelige.

2. Sagsøgeren har bestridt, at den anden af de i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, nævnte forudsætninger var opfyldt, da det efter sagsøgerens opfattelse for at løse de opståede markedsproblemer havde været tilstrækkeligt at gennemføre *indirekte* virkemidler som f.eks. regulering af forbruget i samarbejde med medlemsstaternes regeringer, indgreb med hensyn til priser eller handelspolitik.

Hertil skal jeg principielt bemærke, at Kommissionen i forbindelse med et sådant valg inden for den økonomiske politik har vide skønsbeføjelser, som det kan udledes af præmis 63 i dom af 18. marts 1980 vedrørende mindstepriser for armeringsstål (forenede sager 154, 205, 206, 226-228, 263, 264/78, 39, 31, 83 og 85/79, SpA Ferriera Valsabbia m.fl. mod Kommissionen — Sml. 1980, s. 907) som jeg omtalte i mit forslag til afgørelse i Rumi-sagen. Efter alt hvad der er forelagt os, kan man imidlertid ikke få den opfattelse, at det kan bebrejdes Kommissionen, at den har anvendt sit skøn forkert, når den ved en gennemgang af de indirekte virkemidler, der kunne komme i betragtning, nåede frem til, at disse ikke forslog.

Dette gælder utvivlsomt for foranstaltninger til fremme af efterspørgslen — f.eks. støtte til nationalt boligbyggeri, som sagsøgeren har nævnt. På dette område har Kommissionen nemlig overhovedet ingen beføjelser.

For så vidt angår mulige prisindgreb — som allerede har været omtalt — så må det vel anerkendes, at der i 1980 opstod en ny situation, der foranledigede Kommissionen til at opgive sin erklæring fra slutningen af 1979 om, at den for armeringsstål overvejede at indføre i hvert fald mindstepriser. Grunden hertil var virksomhedernes manglende vilje til at påtage sig leveringsprogrammer, hvilket som allerede nævnt er forudsætningen for, at programmerne får den tilsigtede virkning.

Med hensyn til enkeltheder kan jeg henvise til Kommissionens forslag til Rådet, hvori der henvises til, at de frivillige leveringsprogrammer og prisforskrifterne i stigende grad tilsidesættes, og hvori Kommissionen redegør for sit

forsøg på, så sent som i foråret 1980, at forbedre virksomhedernes disciplin, men, som det var tilfældet ved forsøget på at indføre et frivilligt produktionskvotesystem, stødte Kommissionen på hård modstand fra virksomhedernes side, da de netop afviste sådanne indirekte foranstaltninger.

Med henblik på mulige handelspolitiske foranstaltninger må det endelig på den ene side nævnes, at sagsøgeren ikke har gjort det klart, hvorledes sådanne foranstaltninger alene skulle kunne rette op på krisen. På den anden side kan jeg, for så vidt angår virkningerne af de faktisk trufne foranstaltninger, henvise til redegørelsen i forslaget til afgørelse i Rumisagen. Det kan, især med henblik på armeringsstål, under alle omstændigheder yderligere tilføjes — som nævnt af sagsøgeren selv — at det for så vidt ikke var nødvendigt at indlede en antidumpingprocedure i 1980, og at det kun var sket én gang i 1979. Dette understreger vel denne sektors konkurrencedygtighed og viser, at videregående handelspolitiske foranstaltninger for så vidt måtte forekomme unødvendige.

III — Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 2

Jeg skal dernæst behandle et andet materielretligt anbringende, der vedrører EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, om fastsættelse af »kvoter på et rimeligt grundlag« under hensyntagen til de i artikel 2, 3 og 4 nævnte principper.

Sagsøgeren har her fremsat følgende anbringender:

— Ved fastsættelse af referenceproduktionen, der retter sig efter den faktiske produktion, er det ikke blevet taget i betragtning, at i nogle virksomheder er produktionen blevet påvirket af frivillige leveringsbegrænsninger og overholdelse af mindstepriser. Dette har medført ulemper i forhold til virksomheder, der har leveret uden begrænsninger, og for hvilke kvotaordningen ikke medførte en begrænsning nr. 2 af produktionen.

— Det kan ligeledes anfægtes, at oktober 1980 blev omfattet af kvotaordningen.

— Endelig er der ikke taget tilstrækkeligt hensyn til principperne i artiklerne 2, 3 og 4, nemlig kravet om den mest rationelle fordeling af produktionen på det højeste produktivitetsniveau.

Jeg mener, at der til disse punkter kan bemærkes følgende:

1. For så vidt angår mindsteprisordningen og de frivillige leveringsbegrænsninger i de foregående år, var sagsøgeren — ifølge Kommissionens udtalelser — slet ikke omfattet af den først nævnte foranstaltning. Desuden har sagsøgeren, som påvist af Kommissionen i enkeltheder, netop ikke i den måned, der blev taget i betragtning som referenceperiode for fjerde kvartal 1980, selv overholdt leveringsprogrammerne. Det er dernæst et spørgsmål, om sagsøgeren i det hele taget har nogen interesse i at fremføre dette anbringende.

Yderligere er det ikke alene af betydning, at der for en stor del af referenceperioden ikke var leveringsprogrammer, og at der givet ville være opstået ret store vanskeligheder ved vurderingen af programmernes omfang, hvis Kommissionen havde tilsluttet sig sagsøgerens

opfattelse og forsøgt at tage hensyn til overtrædelsen af frivillige leveringsbegrænsninger også af mindstepriserne. Der ville desuden også opstå betydelige betænkeligheder m.h.t. retssikkerheden, såfremt der indførtes bestemte negative retsvirkninger i kvotasystemet, da det kunne betragtes som en slags straf med tilbagevirkende gyldighed.

2. For så vidt angår anbringendet om, at oktober 1980 blev inddraget i kvotasystemet, kan jeg principielt henvise til mit forslag til afgørelse i Rumi-sagen.

I den henseende kan der naturligvis ikke tages hensyn til de forskellige virksomheders konkrete adfærd, således som det sagsøgende selskab åbenbart finder det rigtigt, når selskabet fremhæver, at *det* ingenlunde har forøget sin produktion i oktober, og at det derfor ikke er rimeligt, at det skal lide under følgerne af forholdene i andre virksomheder, som i oktober 1980 havde øget produktionen.

Desuden blev der ikke forlangt noget urimeligt offer af virksomhederne ved at inddrage oktober 1980. Det kan nemlig næppe antages, at virksomhederne på denne måde blev forhindret i at opfylde ordrer, for hvilke der ofte gælder smidige leveringsfrister, og at det desuden var muligt at levere fra lager. Som det netop fremgår i sagsøgerens tilfælde, blev de lige så lidt på denne måde hindret i at gennemføre en passende produktion i november og december 1980, og her må det ikke glemmes — som med rette fremhævet af Kommissionen — at der uden videre blev gennemført produktionsbegrænsninger i vintermånederne.

3. Endelig er anbringendet om tilsidesættelse af de i artiklerne 2, 3 og 4 indeholdte principper alt for generelt og uklart formuleret. Yderligere er det for længe siden slået fast i retspraksis, at det ofte er umuligt på en gang at tage hensyn til samtlige traktatens mål og principper, og at det kan være rimeligt at prioritere et eller flere af disse mål og principper alt efter de økonomiske forhold.

IV — Magtfordrejning og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

Jeg skal dernæst behandle en række, i et vist omfang ret forskelligartede anbringender, som sagsøgeren har sammenfattet under overskriften »Magtfordrejning og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet«.

1. For det første anfører sagsøgeren, at de trufne foranstaltninger var uegnede til at nå de tilsigtede mål. Som det viste sig efter de første syv uger, var alt forblevet ved det gamle, således at der ikke var sket nogen udligning af de ved kvotaordningen forøgede produktionsomkostninger.

Her er det for det første vigtigt — sådanne overvejelser findes i dom af 7. februar 1973 i retssag 40/72, I. Schroeder KG mod Forbundsrepublikken Tyskland (Sml. 1973, s. 125) — at en retrospektiv betragtning i et sagsforhold som det foreliggende ikke kan være afgørende. En bedømmelse af de trufne foranstaltningers virkning er derimod afhængig af, om man på det tidspunkt, da de blev vedtaget, kunne gå ud fra, at de åbenbart var uegnede til at gennemføre de tilsigtede mål. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den

foreliggende sag. På den anden side har det dog, som anført af Kommissionen, haft virkninger for prisudviklingen. Mange virksomheder, herunder armeringsstålproducenterne fra Brescia-egnen, har kunnet forhøje deres priser i fjerde kvartal 1980. At dette niveau ikke kunne opretholdes — i begyndelsen af 1981 indtraf der igen et prisfald, som dog igen i juni 1981 blev afløst af niveauet fra september 1980 — viser i øvrigt kun klart, hvor omfattende krisen var, og at det naturligvis ikke var muligt på kort tid at bringe den endeligt til ophør.

2. For det andet er det blevet anført, at der ikke er blevet truffet egnede foranstaltninger mod import, således at forhandlerne har kunnet dække sig ind i tredjelande til priser, der var gunstigere end de i Fællesskabet gældende priser på grund af de stigende produktionsomkostninger.

I denne forbindelse kan jeg med hensyn til de faktisk trufne foranstaltninger henvise til fremstillingen i Kommissionens forslag til Rådet såvel som til mine betragtninger i mit forslag til afgørelse i Rumi-sagen. Når man yderligere tager i betragtning, at importen faktisk er gået tilbage, er det også uden yderligere forklaring indlysende, at der for så vidt ikke kan tales om nogen tilsidesættelse af traktaten og da slet ikke om en *åbenbar* tilsidesættelse.

3. I denne sammenhæng har sagsøgeren yderligere anført, at Kommissionen ikke har taget hensyn til den forskel, der består mellem integrerede virksomheder med et komplet produktionsprogram og virksomheder, der som sagsøgerens indkøber råstål til forarbejdning. Endvidere skal Kommissionen ikke have taget hensyn til, at det ikke for de råstålsproducenter, der måtte indskrænke deres produktion, var nogen fordel, at efterspørgslen fra de ikke-integrerede valseværker samtidigt blev reduceret.

I denne forbindelse må der først og fremmest erindres om, at det var nødvendigt at indføre produktionsbegrænsning i råstålforarbejdende virksomheder som sagsøgerens, da der også på dette område var en svær krise. Yderligere kan man ligesom Kommissionen med rette stille det spørgsmål, om der for så vidt ikke er tale om en klagegrund, der må afvises på grund af manglende søgsmålsinteresse, da sagsøgeren støtter sig på ulemper, der opstod for *råstålproducenter* på grund af, at armeringsstål blev inddraget i kvotaordningen. Hvis man går ud fra, at en omfattende kvotaordning var rimeling, må det i øvrigt tilføjes, at det vanskeligt kan fastslås, om det havde været hensigtsmæssigt at skelne mellem integrerede virksomheder og råstålforarbejdende virksomheder. Da dette på ingen måde er blevet godtgjort af sagsøgeren, er der for mig ingen anledning til at fastslå, at kvotaordningen af denne grund er retsstridig.

4. Endelig mener sagsøgeren også, at det er kritisabelt, at eksport til tredjeland ikke blev undtaget fra kvotaordningen, hvilket førte til en svækkelse af fællesskabsvirksomhederne på disse stærkt omkæmpede markeder. Ydermere klager sagsøgeren, om end først i replikken, over, at virksomheder, der havde indstillet produktionen, også fik tildelt kvoter. Dette har gjort det muligt at handle med kvoter, hvilket gav de producenter, der købte sådanne kvoter, en fordel.

For så vidt angår det sidste anbringende, henviser jeg for nemheds skyld til mine betragtninger i Rumi-sagen, hvori sådanne overvejelser ligeledes spillede en rolle. Med hensyn til kvotaordningens virkning for eksportaktiviteten, så har Kommissionen imidlertid ikke blot på overbevisende måde gjort gældende, at der ikke kunne være tale om en virkelig hindring, da produktionskvoterne i almindelighed havde overskredet eksportmængden ganske betydeligt, men den har i denne forbindelse ligeledes understreget, at den absolut var indstillet på at forhøje kvoterne på grundlag af undtagelsesbestemmelsen i artikel 14 i beslutning 2794/80, såfremt det måtte antages, at en producent på grund af kvotaordningen var forhindret i at udvide sin eksport til tredjelande.

V — Ingen åbenbar kriseperiode og en anormal anvendelse af solidaritetsprincippet

Under det sidste punkt skal jeg nu behandle endnu en række argumenter, der ligeledes er ret forskellige.

1. Efter sagsøgerens opfattelse kan der ikke tales om en kriseperiode, når en del af en sektor er mere moderne og produktiv end den øvrige del, og virksomhedernes udnyttelsesgrad kan i hvert fald ikke bruges som tegn på, at der foreligger en krise, når det er uomtvisteligt, at der på det pågældende område har fundet en uhensigtsmæssig ekspansion sted ved hjælp af offentlige midler. Ydermere er en krise i artikel 58's forstand efter sin natur forbigående, hvorimod Kommissionen i de sidste fem år inden for stålområdet har anvendt alle former for foranstaltninger for at afhjælpe de opståede vanskeligheder.

Når man tager i betragtning, hvad der i anden sammenhæng allerede er anført vedrørende artikel 58, kan dette anbringende næppe heller tjene til at påvise, at denne bestemmelse har været ukorrekt anvendt.

Ved vurderingen af situationen var det afgørende for Kommissionen således ikke nedgangen i virksomhedernes udbytte, men derimod nedgangen i efterspørgslen, der i de fleste virksomheder havde ført til betydelige produktionsbegrænsninger. Over for Kommissionens grundige gennemgang af markedssituationen og dens udvikling kan sagsøgerens ret vage og ubegrundede hentydning til moderne produktionsvirksomheders effektivitet såvel som den ved hjælp af offentlige midler fremkaldte kapacitetsforøgelse ikke føre til noget andet resultat. Således forholder det sig ikke mindst med hensyn til en kriseperiodes forbigående karakter. Det kan ikke på grundlag af sagsøgerens betragtninger afgøres, om det er muligt at føre tilstrækkeligt bevis for en sådan opfattelse. Ydermere overser sagsøgeren åbenbart i denne sammenhæng, at artikel 58 først for et år siden som en sidste mulighed blev taget i anvendelse, og at Kommissionen forinden i det væsentligste havde bestræbt sig på at afhjælpe de opståede problemer i samarbejde med virksomhederne, i det væsentlige uden at gøre brug af sine myndighedsbeføjelser.

2. Når sagsøgeren desuden taler om en »anormal anvendelse af solidaritetsprincippet«, kan jeg ikke se, hvorledes kvotaordningen af den grund kan anfægtes.

Under henvisning til EKSF-traktatens grundlæggende mål og principper, der tilsigter den mest rationelle fordeling af produktionen på det højeste produktivi-

tetsniveau, fastsættelsen af lavest mulige priser, udvikling og forbedring af produktionsapparatet, udvidelse og modernisering af produktionen samt forbedring af kvaliteten, gør sagsøgeren gældende, at det er uforsvarligt, at store og forældede virksomheder med en urentabel omkostningsstruktur på en måde holdes kunstigt i live ved hjælp af en ordning som den her omtvistede, og at moderne, især mindre virksomheder, som absolut kan klare sig i konkurrencen, med dette formål for øje tvinges til at ofre en del af deres konkurrencedygtighed. Det må derfor også anses som diskriminerende, når mindre virksomheder som det sagsøgende, der kan reagere mere smidigt, og som også er effektive i vanskelige perioder, inden for rammerne af en ordning til afhjælpning af en kriseperiode bliver behandlet på samme måde som store producenter uden hensyntagen til strukturelle forskelle.

I denne forbindelse skal jeg med hensyn til traktatens almindelige mål og principper blot fremhæve, at der ikke stilles absolutte krav til kræfternes frie spil og accept af en overdreven konkurrence, såfremt væsentlige andre interesser derved sættes på spil. Som det udtrykkeligt fremgår af præmis 80 i dom af 18. marts 1980 vedrørende mindstepriser for armeringsstål (Valsabbia-sagen) er der i kriseartiklen 58's forstand i særlige situationer mulighed for undtagelser. Det kan næppe heller hævdes, at de fastslåede vanskeligheder alene skyldes moderne fabrikkers konkurrence, og at fællesskabsforanstaltningerne især tilsigter at beskytte ældre, urentable virksomheder. Man får derimod det indtryk, at det absolut drejer sig om at afhjælpe en hel erhvervssektors problemer. Men såfremt det sagsøgende selskab er af den opfattelse, at en korrekt anvendelse af solidaritetsprincippet og en ikke-diskriminerende udformning af kvotaordningen ville have bevirket, at små moderne, konkurrencedygtige virksomheder var blevet fritaget for produktionsbegrænsningen, kan det heroverfor anføres, at selskabet åbenbart støtter sig på en ukorrekt opfattelse af de i traktaten hjemlede kriseredskaber, der nu engang også har gjort det muligt, at sagsøgeren selv kan tage hensyn til omstruktureringsforanstaltninger i form af igangsættelse af nye anlæg. Hvis de mindre virksomheder var blevet fritaget for foranstaltningerne, ville det i øvrigt, i betragtning af deres af sagsøgeren nævnte produktionsmængde, vel have betydet, at enhver fællesskabsforanstaltning havde været virkningsløs, og at krisen var fortsat.

VI — Uden at den af sagsøgeren forlangte bevisoptagelse findes påkrævet, kan de fremførte betragtninger sammenfattes således, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i påstanden om annullation af den individuelle beslutning af 1. november 1980 og den generelle beslutning 2794/80, for så vidt den er hjemmelen. Yderligere er det dermed klart, at også påstanden om, at det fastslås, at Kommissionen skal træffe foranstaltninger til rimelig udligning af et angiveligt opstået tab, er ubegrundet, ganske bortset fra, at det ikke fremgår af sagsøgerens anbringender, hvori det sagsøgeren påførte direkte, særlige tab skulle bestå.

VII — Jeg kan således kun foreslå, at Kommissionen frifindes, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.